

Rejseberetning

Jeg husker tydeligt, da Arvid sendte en sms til mig en tidlig morgen, få timer før jeg skulle op til min AT-eksamen. I sms'en stod der: "Hej Eva. Kigger du lige ind til mig efter din AT eksamen, det er ikke noget alvorligt. Mvh Arvid". Jeg blev straks nervøs, og pludselig var eksamen ikke lige så nervepirrende som før - for selvom Arvid så pænt havde skrevet, at det ikke var noget alvorligt, bildte jeg alligevel mig selv ind, at det bare var noget han skrev for ikke at gøre mig nervøs, for jeg havde trods alt haft lidt problemer med fravær i skolen. Da eksamen var ovre og jeg havde fået min karakter, bedrog jeg mig op på Arvids kontor. Det første han spurgte ind til var min karakter, og jeg tænkte straks at det havde noget med den at gøre, men heldigvis blev jeg i stedet stillet spørgsmålet, om jeg kendte til rejselegatet og straks blev jeg mundlam og tog begge hænder op foran munden. Jeg blev fortalt at jeg var blevet udvalgt til at modtage det, og uden nogen form for selvkontrol begyndte jeg at tudbrøle og spørge cirka 5 gange om han lavede sjov med mig. Heldigvis viste det sig jo ikke at være en spøg. Jeg kan slet ikke beskrive min taknemmelighed over at have modtaget noget så stort. Aldrig i min vildeste fantasi havde jeg forestillet mig, at jeg skulle stå med 50.000 kroner i hånden, som skulle bruges på en drøm jeg altid har haft. Et sted i verden findes en anonym giver, med et hjerte af guld, og jeg er glad for at sige, at disse penge er blevet brugt på frivilligt arbejde. En stor tak til denne anonyme giver, for at give mig oplevelser for livet, minder for livet og venner for livet. Et ligeså stort tak skal lyde til de klassekammerater og lærere der har brugt tid og ord på at fortælle, hvorfor det skulle være mig.

Inden afrejsen

Inden afrejse skulle jeg jo vaccineres, og ikke nok med at jeg skulle have de almindelige vaccinationer som stivkrampe, tyfus og hepatitis A og B, så skulle jeg søreme også have tre vaccinationer for rabies, hundegalsskab. Lægen forklarede mig, at det ikke var en nødvendighed, og at jeg selv måtte bestemme om jeg ville have vaccinen, men efter hans skrækkelige historier om utallige rabies tilfælde, valgte jeg at gå i krig med vaccinen, der skulle gives over en måned, tre gange. Inderst inde tror jeg nok lidt på karma, og mente i hvert fald selv, at hvis jeg ikke fik vaccinen, ville karma komme og gøre livet surt for mig på min rejse.

Grundlag for valg af frivilligt arbejde:

Mange vil måske mene, at det frivillige arbejde hører til ved mennesker. Mennesker i fattige lande har brug for støtte og hjælp, mennesker kommer først – og ja, langt hen ad vejen er dette rigtigt og netop derfor valgte jeg, at mit fokus skulle være på dyrene. Mange vælger at arbejde på hospitaler eller børnehjem, og mit valg faldt på dyr, både fordi jeg er helt tosset med dem, men også fordi vi ikke alle sammen kan stå og redde menneskeliv – og i mine øjne er dyreliv mindst lige så vigtige – ja, måske er det lidt skørt og farligt at sige, men sådan har jeg det.

Afrejsedagen:

Dagen jeg havde ventet på i flere måneder var endelig kommet, og tidligt onsdag morgen gik turen mod Københavns Lufthavn. Min papfar havde været så sød at køre mig til København, og det passede mig egentlig meget godt, da jeg var en smule nervøs omkring det hele. Da vi ankom til lufthavnen, var der stadig lidt tid inden jeg kunne tjekke ind, så vi valgte at sætte os ned og vente. Der blev ikke sagt meget, og stemningen var ærligt talt lidt underlig og det hele var ret urealistisk. Jeg følte på daværende tidspunkt, at der ingen vej var tilbage. Jeg kunne ikke bare sige ”Ej, jeg har sgu ikke lyst alligevel” og så vende om. Det var alvor, og til sidst havde jeg faktisk en god følelse i maven, og jeg var begyndt at glæde mig, alene, uden nogle andres kommentarer om hvor fantastisk det ville blive for mig. Det var tid til at gøre tingene på egen hånd, jeg vidste at jeg skulle ud i den store verden for mig selv, og at det krævede en hel del ansvar og selvstændighed, hvilket jeg ikke følte jeg havde meget af, men sigtede mod at få.

Jeg drog af sted med min kuffert til check-in og min papfar blev stående på sidelinjen. Men alting gik selvfølgelig ikke efter planen, og damen ved disken kiggede pludseligt mærkeligt på mig og sagde, at mit visum ikke var registreret i mit pas. Jeg blev straks nervøs for, om den hjemmeside jeg havde fået mit visum igennem, slet ikke var en troværdig hjemmeside. Jeg hev mit fysiske visum op af tasken med det samme, så hun kunne se at jeg altså var blevet godkendt. Hun begyndte at ringe rundt, men intet virkede, og jeg kiggede uroligt tilbage til min papfar, som ikke anede hvad der foregik. Men endelig fik

damen fat i den australske ambassade, som kunne se at jeg var registreret, og jeg kunne ånde lettet op.

Resten af rejsen gik ganske fint, og turen til Doha var hurtigt overstået, og jeg skulle kun vente sølle 3 timer på mit fly til Perth. Underligt nok er flyene til Australien i den afdeling der hedder "USA's only" i Doha's lufthavn. Mange sammenligninger mellem USA og Australien undrede mig faktisk, eftersom jeg vidste at Australien tidligere havde været en engelsk koloni og udover det, så er deres dronning jo også den engelske dronning, Queen Elizabeth. Derfor har jeg også mange gange spurgt australierne, hvorfor de har dollars og ikke pund, og mange af dem svarer "I guess we sort of wanted to be independent", og de har rigtigt nok også haft pund før, så måske indser de snart, at de må få deres egen dronning – eller måske bare undvære. Nå, tilbage til min flyvetur. Jeg var endelig i flyet til Perth og jeg havde fået et sæde med masser af benplads, hvilket en fransk kvinde, som jeg havde snakket med tidligere i lufthavnen i Doha, valgte at kommentere, ved at løbe tilbage til mig, klappe mig på skulderen og hviske "Nice seat!". Vi havde haft lange samtaler faktisk, og jeg havde nydt det, for det gjorde at jeg ikke følte mig så alene. Men efter hendes friske kommentar i flyet, så jeg hende aldrig igen. Og sådan var det med mange af de folk jeg mødte.

Flyveturen til Perth var det længste jeg nogensinde havde fløjet, og det føltes skam også sådan. Det er normalt svært for mig at falde i søvn om bord på et fly, men jeg følte at jeg blev nødt til at sove lidt, og endelig havde jeg fundet en nogenlunde behagelig position, og som man jo så tit ser i busser eller tog; de trætte folk der sover med åbne munde – Og ja, nu var jeg altså en af dem, og det ser jo tåbeligt ud, men hvor var det bare RART! ...Så længe det varede. Stewardesser kan være noget af det mest høflige, og det tror jeg skam også var deres intention, da de vækkede mig midt i min skønhedssøvn, for at spørge mig, om jeg ville have noget mad. Det er helt okay at vække mig, når det gælder de store måltider, men når de så begynder at vække mig, for at spørge om jeg vil have et bolsche eller en vådserviet, så synes jeg måske de strammer den lidt. Men nok om det, jeg nåede jo i sidste ende frem til Perth, og da jeg var igennem al form for security, blev jeg mødt af min australske kontaktperson Annette og hendes datter, Sophie, som skulle transportere mig til mit hostel. Hjemme i Danmark havde jeg følt mig ret sikker på mit engelske og

havde ikke nogen problemer med at forstå det – jeg havde jo trods alt haft det på A-niveau i gymnasiet, så jeg tænkte at det måtte være a piece-of-cake og komme helt naturligt til mig. Men det skulle vise sig at jeg tog grueligt fejl. Da jeg blev mødt af den australske accent, følte jeg mig helt fortabt. Ikke nok med at der er en accent, så snakker de også utroligt hurtigt og oveni det mumler de også. Udover det var mit eget engelsk på niveau med en 5-årig, og jeg ved ikke helt om det var fordi jeg følte mig usikker, eller om jeg faktisk bare havde overvurderet mine engelske evner.

Jeg ankom til det hostel, hvor jeg skulle bo de næste 2 måneder frem, klokken 18.00 om aftenen, og en fyr ved navn Lance fra receptionen viste mig rundt på stedet og jeg fik nøglen til mit værelse. Værelset bestod helt simpelt af en smal seng, et lille bord med tilhørende spejl og et tøjskab, og det var helt fint for mig. Efter at have siddet i fly i 21 timer var et bad tiltrængt og efterfølgende, klokken 20.00, faldt jeg omkuld i min nye seng. Jeg tænkte at jetlag nok ikke var så sandsynligt, eftersom jeg alligevel fik holdt mig vågen til klokken otte. Jeg vågnede efterfølgende klokken 08.00 om morgenen og skulle mødes med Anette klokken 9.45. Jeg fik gjort mig klar, fik børstet tænder ude på det fælles toilet, hvor jeg mødte en anden beboer fra hostellet. Jeg gik efterfølgende ned i fællesarealerne, og jeg undrede mig straks over hvordan der stadig kunne være så mørkt udenfor, men tænkte, at sådan var det måske bare i Australien. Dog blev jeg heller ikke mødt af andre folk denne morgen og jeg begyndte derfor at blive helt i tvivl om klokken. Jeg gik op på mit værelse igen og kiggede lidt i min telefons indstillinger, og så til min store overraskelse, at det stadig var Doha's tid, selvom jeg faktisk havde sat den over til Perths tid. En fejl måtte være sket i løbet af natten, og det viste sig at klokken kun var 3 om natten. Så forstod jeg også bedre hvorfor hende ude på toilettet havde kigget underligt på mig, da jeg havde sagt godmorgen – hun var jo på vej i seng. Eftersom jeg ikke kunne falde i søvn igen, måtte jeg sidde og bladere i et enkelt magasin jeg havde med hjemmefra og ellers bare vente på, at de forskellige cafeer åbnede, så jeg kunne få noget morgenmad, eftersom jeg jo ikke havde noget i mit køleskab på hostellet endnu. Klokken 6.50 sad jeg på en café og fik lidt at spise.

Senere den morgen blev jeg hentet af Anette og jeg blev vist rundt på det arbejde jeg skulle være på det næste stykke tid. Det frivillige arbejde jeg skulle lave foregik på et sted

hvor de tog imod tilskadekomne vilde dyr, og jeg skulle være med til at rehabilitere disse dyr ved hjælp af rengøring, fodring osv. Det var slet ikke så stort som jeg havde forestillet mig, og der var egentlig ikke så meget andet end en masse forskellige fuglearter og så 3 kænguruer. Det første jeg blev mødt af var to kænguru-unger på et kontor, også kaldt for joeys. Dernæst blev jeg til min store skræk mødt af en død bobtail lizard (kender ikke det danske navn), men den ser sådan ud:

Dens blodige tunge hang ud af munden, og en af de lidt ældre damer der var på stedet syntes det var sjovt at stikke den helt op i mit ansigt og lade som om den stadig var levende.

Det at rejse alene

Jeg må være ærlig at indrømme, at det ikke var en dans på roser at rejse alene. De første par uger var rigtig hårde, og jeg fandt hurtigt ud af at det slet ikke var så nemt at være åben og imødekommende overfor fremmede, når man lige pludselig stod der helt alene. Jeg havde utrolig meget hjemve, det vil jeg gerne indrømme, selvom det er svært. Man vil jo allerhelst sige at man har nydt hver eneste dag, men jeg har ikke tænkt mig at lyve. En af de første dage skrev jeg frustreret i min dagbog:

”At rejse er at leve” siger nogen. Inden jeg tog til Australien havde jeg det faktisk helt fantastisk i Danmark. Jeg havde venner og familie omkring mig hele tiden. Hver dag var

fyldt med tryghed. Det var egentlig meget sørgmodigt at sige farvel til trygheden, men alligevel havde jeg det fint med at tage af sted. Men de første 3 dage i Perth skulle vise sig at være min største udfordring. Min hjemve var værre end nogensinde før. Jeg vil ikke lyve omkring det, jeg havde det forfærdeligt. Alt var nyt og ukendt, trygheden var forsvundet fuldstændig og jeg mente bestemt ikke at "at rejse er at leve" var spor sandt. Jeg følte mig ensom og forladt, selvom det jo var mig der havde forladt Danmark. Jeg følte mig utrolig langt væk, hvilket jeg jo også var. Jetlagget gjorde heller intet godt og forstærkede nok bare mine følelser lidt. Jeg følte mig ikke spor voksen, jeg var faktisk skuffet over mig selv".

Men alle disse følelser skulle heldigvis vise sig at forsvinde ganske hurtigt. At rejse alene tvinger dig til at snakke med andre mennesker vil jeg tro. Hvis jeg ikke kunne finde ud af at bruge gasovnen i køkkenet, så måtte jeg spørge en af de andre gæster på hostellet, og det blev aldrig kun til "sådan gør du det", det blev altid til en længere snak omkring hvor vi kom fra og hvad vi lavede i Australien. Det blev sommetider til aftensnakke i fællesrummene, hvor vi sad flere og snakkede. Folk var ikke på min alder, men det føltes ligegyldigt, for vi havde noget tilfælles: vi rejste alene. Ja nogle af os. Andre rejste sammen, i par. Når man rejser alene er folk mere tilbøjelige til at invitere dig til arrangementer, om end det er en tur på stranden eller en flerdags-tur. Det er så nemt at spørge en alene-rejsende om personen har lyst til at tage med – for der er kun en til at tage en beslutning. Sådan havde jeg det også selv. Det var nemmere at tage kontakt til folk der var på egen hånd, end grupper. Det er også som om, når du rejser alene, så deler du flere personlige ting. Man har i hvert fald et større behov for at folk skal lære en at kende, fordi man ikke har andre omkring sig, fordi man ikke kender nogen.

Arbejdet:

Dagen kom hvor jeg skulle starte på arbejdet, og det skulle selvfølgelig heller ikke forløbe som jeg ville have det til. Først skulle jeg finde hen til undergrundsstationen, tog cirka 20 minutter på gåben, så skulle jeg med et tog i 25 minutter, så ankom jeg til noget der hed Murdoch og skulle finde den rigtige bus. Jeg endte med at spørge to herrer på cykler, begge med trøjer bundet om livet, de sødste jeg indtil videre havde mødt, og de tog mig under armen og viste mig hen til det rigtige stoppested. Desværre skulle jeg lige vente 1

time på at den kom. Sådan var det jo. Australiens offentlige transportsystem fungerede ikke særlig godt, i hvert fald ikke i Perth. Bussen kom endelig, den skulle jeg ikke være ret længe i, og så skulle jeg gå 1,5 km hen til arbejdet in the middle of nowhere. Og sådan var det hver eneste dag, og jeg ved ikke om jeg nogensinde vænnede mig til det, men det bød da på en del flere oplevelser end hvis jeg havde siddet i en bil hver gang.

Arbejdets frivillige bestod primært af pensionister og unge på 16 år, som var der på grund af noget work experience. Min første dag tilbragte jeg sammen med en dame fra Tyskland, der viste mig rundt og fortalte mig en masse om stedet. Arbejdet foregik primært i en kæmpe garage, hvor der var 20-30 bure med tilskadekomne dyr, mest fugle. De skulle fodres, vejes og der skulle gøres rent hos dem alle. Udendørs var der 15-25 store bure hvor dyrene kom hen, når de havde fået det bedre. Der skulle jeg også op og fodre og gøre rent, og det var det jeg nød mest. Der kunne jeg være tæt på dyrene, i samme rum, og det var spændende, men også lidt skræmmende. Faktisk har jeg aldrig været særlig glad for fugle, så det at skulle arbejde med fugle lige pludselig var egentlig en smule grænseoverskridende. Jeg kunne ikke lide deres skarpe næb og spidse kløer. Men eftersom jeg havde udfyldt et skema derhjemme fra, hvor jeg havde krydset nej til at have en frygt for edderkopper og slanger (hvilket var løgn), så tænkte jeg, at det nok ikke var så smart at vise min frygt overfor en sølle fugl.

Det sværeste var nok at lære de forskellige dyrs navne, og jeg troede faktisk aldrig det ville kunne lade sig gøre. Men det kom hurtigt, og efter få uger var jeg meget rutineret i det hele. Min frygt for fugle var heller ikke så stor mere, og jeg kunne holde dem i min hånd nu. Særligt én fugl fangede min interesse. En simpel lille due, som var en ud af 30 andre. Hver eneste gang jeg var i buret med duerne, så fulgte denne due efter mig overalt. Den satte sig på mine sko, og jeg skulle hele tiden passe på ikke at træde på den. Når jeg tog hånden ned til den, nussede den mig med næbet. I starten troede jeg det var fordi den var sulten, men da jeg havde prøvet at tilbyde den mad en 2-3 gange, fandt jeg ud af, at den egentlig bare søgte opmærksomhed. Den var utrolig nysgerrig og den slap mig aldrig af syne. Jeg må indrømme at den gjorde det en del sjovere at møde op på arbejdet.

Duen.

Udover at gå og nusse om dyrene, var der selvfølgelig også en masse opgaver, der ikke var så sjove. Meget af arbejdet bestod i at skære frugt, små mus, kyllinger og lave noget de kaldte for "meatballs". Dette kød man lavede meatballs ud af lugtede helt forfærdeligt, og jeg havde altid handsker på, når jeg lavede dem. Jeg spurgte en dag en af de frivillige, hvad denne blanding egentlig bestod af, hvortil hun svarede "you really don't wanna know". Efter det svar, så var jeg sikker på at jeg ville blive ved med at have handsker på. Disse meatballs skulle der laves mange af, hver eneste dag, og jeg lavede tit 50 i streg, som jeg så delte mellem 5 fugle. Hver fugl skulle have egen tallerken og egen "fodrepind", så man ikke spredte bakterier mellem fuglene. De fleste vi havde inde var halvvoxne fugle, som stadig opførte sig som unger, og jeg skulle derfor presse maden ned i halsen på dem, som deres mor ville have gjort det. Det var lidt svært at få sig selv til i starten, men da jeg fandt ud af, at det jo ikke gjorde ondt på dem, blev det en del nemmere. Min opgave var så hen ad vejen at lære dem at spise selv, og det kunne jeg gøre ved at stille en tallerken ind med meatballs og derefter banke på tallerkenen. Sommetider virkede det og det var helt fantastisk at se. Andre gange måtte man give op og fodre dem selv. Ved de yngste fugle skulle jeg dyppe alle kødbollerne i vand inden de måtte få dem, så de havde nemmere ved at glide ned. Det hele var meget professionelt, og jeg var glad for at være et sted, hvor de gik så meget op i hygiejnen. Al opvask kom også altid først en halv time i sprit inden det blev vasket op, for at sikre sig, at alle bakterier var væk. Og ja, det skulle jeg selvfølgelig også nogle gange, bare vaske op. Det var slet ikke så slemt, selvom der til tider var meget at vaske op. Udover det blev der brugt rigtig mange håndklæder i løbet af

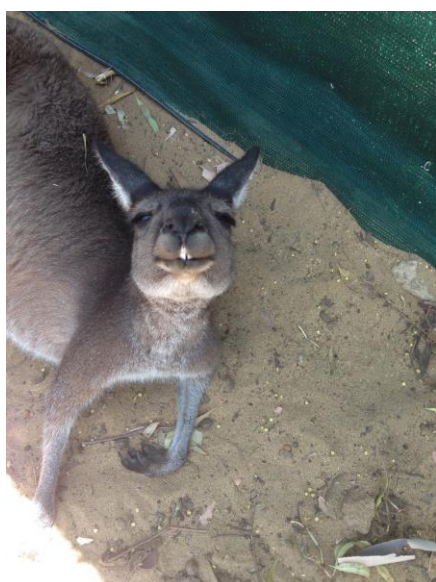
en dag, som blev vasket og skulle hænges op udenfor. Det var lidt hårdere arbejde, da man for det meste stod i 30-40 grader med solen lige på. Det værste ved at det var så varmt, var egentlig alle de fluer der kom. Jo varmere det blev, jo flere fluer sværmede der omkring en, og en dag gik det galt for mig og en frivillig ved navn Braedyn. Ham arbejdede jeg fast sammen med hver fredag. Vi var på vej op for at fodre en måge og en hejre, de skulle begge have udskåret fisk og mus, som skulle ligge i vand. Det var utroligt svært i forvejen at bære på det, da vi hele tiden spildte vandet, og i det vi blev omringet af 20-30 fluer, så valgte vi begge at smide alt hvad vi havde i hænderne. Det var helt modbydeligt hvordan fluerne bare satte sig på øjne og munden.

Der skete flere uventede ting på det arbejde, hvilket selvfølgelig bare gjorde det mere interessant at komme. En af mine første dage bevægede jeg mig rundt i de udendørs bure sammen med to andre frivillige, og lige pludselig er der en der får øje på en slange inde i papegøjen Henry's bur. Jeg var meget nysgerrig, især efter at høre om det var en af de giftige, hvor jeg så fik at vide, at alle slangerne var livsfarlige.

Henry var en spøjs papegøje. Jeg havde på min første dag fået at vide, at jeg absolut ikke måtte gå ind i hans bur, fordi han kunne finde på at bide. Der var en liste på hans bur over de folk der godt kunne gå ind til ham. Selvom jeg ikke måtte gå ind til ham, brugte jeg sommetider lang tid på at stå og snakke med ham. Han var en klog fugl, og han forstod mange ting. Han kunne sige "hallo" og det gjorde han MEGET. Udover det kunne man kaste bolde til ham, som han kunne gribe med næbet og kaste tilbage til en. Jeg gjorde det til fast rutine hver morgen at besøge Henry og give ham en tur med vandslangen. Han fik både et lille bad og bagefter fik han lov til at drikke af det. En dag tabte jeg vandslangen og han udbrød "oh!", det var utrolig sjovt at opleve, at han godt kunne se det var et uheld. Udover hans kloge bemærkninger, kunne han også danse op til flere danse. Den mest kendte af hans danse bestod i at dreje virkelig hurtigt rundt om sig selv 10-15 gange, hvor han efterfølgende forventede klapsalver.

Udover Henry havde vi 30 andre papegøjer, godt nok ikke samme slags. Vi havde 2 arter i samme bur, den ene art kaldte de for twenty-ate birds og den anden art hed pink'n'greys/galah. Jeg tror ikke det var deres rigtige navne, men sikkert bare australsk slang for dem. De skulle have meget mad, tit var det 10 tallerkener med frugt og fuglefrø vi

skulle op med, så vi var altid to om dette bur. Eller tre. Her var jeg tit med Chris på 68 og Peter som var sidst i 40'erne. De to dejligste mænd jeg mødte på hele min tur. Chris var en gråhåret og noget bred pensionist og boede alene med sin kone. Han var utrolig rar og hver tirsdag råbte han "Goodmorning Eve!!" med det største smil. Han tog mig også nogle gange ned til "the bushes", hvor vi fandt grene til fuglene, og der fortalte han mig mange historier. Jeg slappede fuldstændig af i hans selskab, og jeg var heller ikke bleg for at bede ham om at fortælle flere historier. Peter boede alene og havde den stærkeste australske accent jeg nogensinde havde hørt, og jeg fattede sjældent hvad han sagde, men så nikkede jeg bare, for jeg nød at tilbringe min tid med ham. Han var venligheden selv, og han sagde til mig en af de sidste dage jeg var i Australien, at det var ærgerligt vi havde mødt hinanden så sent, for han havde et værelse hjemme hos ham han ikke brugte, som jeg godt måtte få. Men jeg fik det tilbudt til næste gang jeg var i Perth.

Kænguruerne som jeg passede og som var meget tamme.

Første gang jeg trådte ind i det store papegøje-bur, blev noget af en oplevelse. Det var sammen med Braedyn. Idet jeg trådte ind havde jeg en papegøje omme i nakken. Jeg havde fået at vide de kunne bide temmelig hårdt, så tryk var jeg ikke helt ved situationen. Men efter noget tid syntes jeg egentlig det var meget sjovt, og jeg lod fuglene flyve hen på min arm. De fleste af de tamme fugle var unger, og meningen var jo egentlig at dyrene skulle forblive vilde, men det var svært når dyrene selv søgte den fysiske kontakt.

Udover vilde slanger, havde vi også to fritgående bobtail lizards, som jeg fortalte kort om tidligere. De kunne dukke op på de mærkeligste tidspunkter, og selvom de var fuldstændig harmløse, brød jeg mig ikke så meget om dem. En dag var jeg alene udenfor blandt de mange store bure, hvor jeg gjorde rent. Da jeg var i færd med at bære nogle gamle, beskidte tallerkener ned til opvasken, fik jeg øje på en af øglerne på afstand og allerede der begyndte jeg at planlægge, hvordan jeg kom forbi den lettest, for i mit hoved ville den helt sikkert jage og angribe mig, naiv som jeg var. Jeg stod stadig og tænkte, og lige pludselig fik jeg øje på nummer 2 øgle der havde valgt at sidde halvvejs oppe på min ene sko, og så løb jeg ellers alt hvad jeg kunne. Senere den dag stod jeg og grinede lidt uforstående over min frygt for disse ikke særlig store skabninger, og det endte da også med at jeg til sidst faktisk kunne gå og rykke rundt på dem, hvis de stod i vejen. Det hele handlede om tilvænning, ligesom med min frygt for fugle.

Hostellet

Hostellet jeg boede på bestod primært af mænd i 40'erne og 50'erne, som var kommet til Perth i håbet om at få noget minearbejde. Det var svært arbejde at få, men man tjente så også ualmindeligt godt på det. Jeg tilbragte flere af mine aftener nede i fællesstuen, hvor jeg så tv og havde en god snak med de lidt ældre mænd. Den ene af mændene kom fra

Victoria, og jeg kunne se at han elskede at fortælle mig sine historier, og jeg nød skam også at høre dem, på trods af hans uforståelige accent til tider kunne skabe nogle misforståelser. Han havde mange historier om slanger, som han i hans barndom havde leget med. Ingen havde fortalt ham hvor farlige slangerne var, så da han var 9 år og rendte rundt ude i "the bushes", samlede han en slange op og kiggede på den. Hans forældre opdagede det hurtigt og skyndte sig at få slangen væk fra ham. Han havde holdt en Tiger Snake, som er en af de mest giftige slanger i Australien.

En anden af mændene var lidt af en bikertype; skaldet og hård i tonen, men flink var han nu alligevel. Det gode ved at der var en del ældre folk på hostellet var, at de som regel havde en del mere at fortælle end unge mennesker, fordi de trods alt havde oplevet en del mere. Og jeg fandt det yderst interessant at høre om deres oplevelser. Jeg kendte ingen af mændenes navne. Når du først har snakket med folk hver dag i en uge, er det lidt mærkeligt pludselig at spørge efter deres navn. Men alle kendte mit navn, sjovt nok. Jeg endte også med at vide en af mændenes navne, det var Stuart. Han var en lidt stille type, men så snart jeg spurgte ind til forskellige ting, så ville han også med glæde fortælle. Vi gik en dag rundt om halvdelen af Swan River, en sø der lå rundt i hele Perth. Vi endte på den anden side af hvor vi selv boede, og her lå zoologisk have. Stuart var ikke vild med dyr i fangenskab, og det er jeg egentlig heller ikke, men vi besluttede os for at se det an alligevel. Stedet var sådan set fint nok og vi endte da også begge to med at tage lidt billeder.

På mit hostel mødte jeg en schweizer ved navn Anael, og han introducerede mig hurtigt for alle hans venner, som primært også var schweizere, men der var også en belgier og en koreaner. De var alle i Perth for at blive bedre til engelsk, så de gik i skole hver dag fra klokken 10.00 til 17.00. I Perth møder alle sent i skole. Jeg tror godt de kan lide at sove længe, og så er de måske lidt ligeglade med at få sent fri og ikke rigtig få så meget mere ud af dagen. Alle Anaels venner var rigtig søde og vi fik hurtigt arrangeret en tur til Rottnest Island, en ø der lå lidt ud for Perth. Lørdag morgen drog vi af sted mod togstationen 05.45. Der skulle vi mødes med Anael's venner. Da vi alle var samlet, hoppede vi på toget mod Fremantle, hvor vi skulle med færgen til Rottnest Island. Det tog ikke mere end 25 minutter og så var vi ankommet til den smukke ø. Vi havde alle lejet en cykel og dem fik vi udleveret med det samme og så begyndte turen ellers. Da vi havde

cyklet omkring 500 meter, stoppede et par af fyrene op og råbte "snake!", og rigtigt nok, i vejkanten var der en lille sort og tynd slange, som helt sikkert havde evnen til at dræbe os, hvis vi altså provokerede den. Men vi stod stille og roligt og iagttog den, og så snart den var forsvundet ind i busken, cyklede vi videre. Det var en smuk tur, og vi så mange flotte klipper og strande, men efter 3 ½ time må jeg indrømme det blev en anelse hårdt at cykle op og ned ad de mange bakker der var på øen. Det var rigtig varmt den dag, og derfor var vi også omringet af fluer hele tiden, og idet jeg var på vej op ad en bakke fløj der pludselig en flue ind i min næse. Jeg var uheldigvis i gang med at trække vejret ind på daværende tidspunkt, og derfor fortsatte den faktisk ned i halsen på mig, og jeg måtte stoppe op og hoste den op. Da jeg fortalte det til en af mændene på hostellet, sagde han: "you are not a real australian until you have swallowed at least 6 flies in your life!".

En quakka, man troede før i tiden det var en rotte og kaldte derfor øen for "rottnest Island". Ved den flotte udsigt så vi vilde delfiner.

Bird Release

Tilbage på arbejdet fik jeg endelig muligheden for at komme med til en "Bird Release". Vi skulle sætte 3 mackpies (australsk fugl, minder om en skade) ud i det fri igen. Jeg kørte af sted med Linda, som var en lidt mere erfaren frivillig. Ideen med en release er at sætte fuglene fri, hvor de i første omgang er blevet fundet, eller i hvert fald i samme område. Jeg tog af sted helt uvidende omkring hvad der skulle ske, og jeg tænkte selvfølgelig gode tanker, for det var jo en lykkelig ny start vi gav fuglene, troede jeg. Det var jo en god ting at fuglene endelig kunne forlade sygesengen og leve sit fugleliv igen i det fri. Men det viste sig desværre, at ikke alt er fryd og gammen, når man sætter en fugl fri. Den første fugl vi satte fri endte helt galt. Linda fortalte mig, at fugle lever i flok, og hvis en flok kan fornemme, at en fugl ikke tilhører deres flok (ved at lytte til fuglens pippen som regel), så vil de faktisk slå fuglen ihjel. Hannerne er især udsatte. Så da vi satte fugl nr. 69 fri, så begyndte en fugleflok at kalde på hinanden og pludselig blev vores kære fugl jagtet af 15 andre magpies. Det var ikke muligt at få fat i ham og redde ham, så vi måtte gå derfra i håbet om, at han havde fundet et sted at gemme sig.

Mødet med danskeren

Perth var åbenbart ikke byen, hvor skandinaviske folk tog hen, ja jeg havde i hvert fald ikke mødt nogen som helst. Det var ikke et behov jeg havde, at møde andre danskere, jeg havde det utrolig godt med at snakke engelsk og følte at jeg snakkede det flydende, ja efter at have tilbragt noget tid i Australien selvfølgelig. Men jeg må alligevel indrømme, at det møde jeg endte med at få med en i bussen var utrolig sjovt og uundværligt. Jeg sad i bussen på vej til centrum, ja ikke fordi der var langt til centrum fra der jeg boede, måske 15 minutter i et raskt tempo. Men eftersom at alle busser der kørte inde i midtbyen var gratis, så var det sjældent jeg tog mig sammen til at gå, udover om morgenen. Det var lørdag formiddag og jeg skulle på stranden med en pige ved navn Charlotte, så jeg tog bussen til togstationen. Jeg hørte pludselig en samtale mellem en pige i midten af 20'erne og en dame sidst i 50'erne. De snakkede om at pigen kom fra Sydney af og at det var hendes første gang i Perth, og damen fortalte at det også kun var hendes anden gang i Perth. Mens jeg smuglyttede kunne jeg ikke lade være med at tænke over at pigens accent lød meget skandinavisk, måske endda dansk. Lige pludselig hørte jeg den ældre dame spørge "So you went from Denmark to Sydney?" og så udbrød jeg ellers "Are you from

Denmark?!". Jeg var ikke den eneste der virkede overrasket, den danske pige var også helt oppe at køre over at jeg var dansker. Vi stod af samme sted med bussen og jeg prøvede at hjælpe hende med at finde hendes hostel. Jeg kendte efterhånden byen meget godt og fik vistnok peget hende i den rigtige retning. Vi sagde farvel, gav hinanden et kram, ja det var mærkeligt, for vi kendte jo ikke hinanden, men man følte måske et eller andet bånd når man kom fra det samme land. Og så så jeg hende ellers aldrig igen.

Efter en lille måned i Perth, begyndte jeg at tilbringe tid med en fransk pige ved navn Charlotte. Hun rejste igennem den samme organisation som mig, så det var derigennem jeg lærte hende at kende. Hun var 22 år og en del mere selvstændig end jeg selv. Hun var utrolig imødekommende og jeg var overrasket over hvor hurtigt vi begge kom ind på hinanden. Vi delte personlige ting og jeg følte mig endelig rigtig godt tilpas. Hun introducerede mig for hendes australske venner, og særligt to af dem kom jeg rigtig tæt ind på. Den ene var Luke, som Charlotte boede hos. Han var en meget stille fyr, men jeg har aldrig mødt en der ville sætte andre før sig selv på den måde han gjorde. Luke boede 25 minutter fra centrum og vi tilbragte en del tid i Wembley, som bydelen hed. Her mødte jeg hans nabo, en norsk dame, der havde boet i Australien siden hun var 9 år, men på trods af det kunne hun stadig snakke flydende norsk, men hun forstod desværre ikke mit danske, så vi måtte slå over i engelsk igen.

Den anden af Charlottes venner som jeg lærte at kende, var Jocelyn. En rødhåret, australsk pige der boede i byen Mandurah, en hel time fra Perth.

Jeg kikkede utrolig godt med Jocelyn og vi fik hurtigt arrangeret en tur til Penguin Island, og på trods af at hun havde boet i Perth hele hendes liv, havde hun stadig ikke været på øen, så vi glædede os begge til det. Vi tog til Penguin Island en torsdag morgen. Desværre var det lavvande, så de blev ved med at udsætte færgens afgang. Og faktisk havde vandet ikke været så lavt i 30 år, så det skulle selvfølgelig lige være den dag hvor vi besluttede at tage af sted. Men endelig, klokken 11.40 kunne vi komme af sted og det tog ikke mere end 3 minutter i den lille færge, ja faktisk kunne vi snildt have gået over til øen, nu hvor det var så lavvande. Da vi ankom til øen var den fyldt med måger og ingen pingviner i sigte, så vi besluttede os for at besøge øens Discovery Center, som vi desuden havde betalt for at komme ind i. Det var et meget lille center med en lille pool og 8 små pingviner. Vi var en smule skuffede over at have betalt 22 dollars for at komme over på en ø, hvor det eneste sted pingvinerne var, var et indendørs sted. Efter vi havde set hele øen, tog vi færgen hjem igen. Vi kom ombord og havde god udsigt til havet. Pludselig kom der en tornado i vandet og den styrtede faktisk lige ind i mig som det første, så jeg næsten væltede omkuld, og dernæst ramte den alle de andre folk på båden, som mistede hatte og solbriller ud i vandet. Hele båden rystede i omkring 10-15 sekunder, og så fortsatte tornadoen ellers videre ind i sandet på øen. Det var faktisk en ret vild og sjov oplevelse, og kaptajnen sagde at det var heldigt båden stadig var bundet fast til bredden, ellers kunne det have gået helt galt.

Da vi kom tilbage i land, kørte vi til Mandurah, og Jocelyn begyndte at fortælle historier. Jocelyn var lidt som en gammel person indeni, syntes jeg. Hun vidste så meget om alting og jeg kunne høre på hendes historier i timevis. Hun fortalte mig noget hun engang havde hørt i radioen: *En kvinde havde ringet ind til et radioprogram hvor der på daværende tidspunkt var en ekspert i slanger på besøg. Hun fortalte at den slange hun havde var begyndt om morgenen at komme ud af sit bur og lægge sig ved siden af hende i sengen. Hun syntes det var mærkeligt, så hun spurgte eksperten hvorfor slangen gjorde dette og eksperten havde med det samme sagt "get rid of it now!". For hvad slangen havde gang i, var at måle sig med damen og finde ud af hvor meget større den skulle blive for at kunne spise hende.*

Australien er jo kendt for deres giftige edderkopper, men også store edderkopper og Jocelyn fortalte mig en rigtig kuldegysende historie omkring en, som jeg gerne vil citere:

"One summer my mother was sitting on a chair watching tv in our house and suddenly I discovered a big hairy spider on the back of the chair. My mom refused to sit on the chair that night, and later the spider was gone. So I thought it had left the house and I didn't feel scared to sit on the chair. I was watching tv and as I was getting the remote I suddenly saw a leg on my shoulder coming out from my top, and I realized the spider was under my shirt".

Sådanne historier kan man få fra mange australiere. De har alle haft en slange i deres baghave, eller en giftig edderkop i deres hus. Det er det mest naturlige for dem, det er ikke noget de ser stort på. Men når man kommer udefra, og kommer fra et land som Danmark, som er noget så harmløst, så kigger man sig automatisk over skulderen en ekstra gang. Noget de også er meget plagede af er kakerlakker, og faktisk ser de det ikke som et hygiejneproblem hvis der suser en kakerlak forbi på gulvet på en restaurant, ja selv de allerfineste restauranter har kakerlakker, og det skyldes simpelthen varmen. I Europa er det jo direkte grund til at få alle sine penge retur, hvis man ser disse kryb på en restaurant. Apropos restauranter og australiere, så fortalte Jocelyn mig noget meget tankevækkende, da hun var på tur rundt i hele Europa. Hun undrede sig meget over at europæere kan få sig selv til at hive fat i tjenerne og klage over maden. Hun fortalte mig at hun havde fået madforgiftning tonsvis af gange pga. høflighed. Det er ikke australsk skik at klage over maden på restauranter, man er meget høflig og taknemmelig og spiser hvad der kommer på bordet, og så tager man ellers konsekvensen af eventuel dårlig mad der bliver serveret. Jeg var meget fascineret af den tankegang og syntes det var helt utrolig at hun satte andre før sig selv på den måde. Min franske veninde Charlotte fortalte mig også at hun havde lært at sætte mere pris på livet efter at have været i Australien i 4 måneder på daværende tidspunkt. Hun kommer fra Paris og fortalte mig at folkefærdet der er det mest utaknemmelige og at hun selv var en af dem. Hun havde indset hvor sur hun kunne blive over ingenting og påstod at hun havde taget stressen og jaget fra Paris med sig til Australien. Hun lærte jo så senere hen at sætte pris på tingene, og det synes jeg næsten er endnu mere tankevækkende, at Australien og dets folkefærd kunne ændre hendes syn på livet. Men jeg kunne ikke være mere enig med hende. Australiere er utrolig glade og imødekommende, ja altså hvis man nu skal generalisere og det vælger jeg at gøre. Inde midt i Perth er der selvfølgelig et vis tegn på travlhed og anspændthed, men så snart man

kommer bare lidt udenfor byen, så bliver man mødt af de roligste og mest afslappede folk. Jeg husker tydeligt da vi var i Dwellingup, en utrolig lille landsby 2 timer fra Perth. Alle kendte hinanden, alle kunne se at Jocelyn, Charlotte og jeg ikke var fra byen og når vi mødte dem på gaden, så stoppede de op og snakkede til os som om de kendte os. De spurgte hvor vi kom fra, fortalte om dem selv og byen og anbefalede steder vi kunne tage hen. Vi var i Dwellingup dagen inden min hjemrejse. Vi havde fået lov at låne Jocelyns onkels hytte og det var utrolig hyggeligt. Dagen forinden havde der været skovbrand i Dwellingup, og ligesom de farlige dyr, så var skovbrande heller ikke noget man så stort på, det var helt normalt.

Her står Charlotte og jeg under et "Fire danger rating today" skilt.

Nogle dage inden vi tog til Dwellingup havde jeg min sidste arbejdsdag på det lille "dyrehospital". Jeg skulle sige farvel til mine to gode venner Chris og Peter, og resten af holdet der var på arbejde den dag. En anden jeg også skulle sige farvel til var den lille due, som jo var gået hen og blevet min rigtig gode "ven". Jeg havde ikke været på arbejde i en uge da jeg kom tilbage og havde min sidste arbejdsdag. Jeg havde brugt ugen på at opleve nogle ting, som jeg ellers ikke havde mulighed for at opleve på grund af arbejdet. Jeg havde forestillet mig min sidste dag som en dag, hvor jeg ville bruge halvdelen af tiden

til at snakke og sige farvel til den søde due, og jeg havde i den grad forventet dens nærvær og opmærksomhed. Den plejede at løbe hen til mig så snart den så mig og følge efter mig overalt, men efter at have været fraværende i en uges tid, kunne den SLET ikke genkende mig! Jeg ved godt det kommer til at lyde lidt mærkeligt, men det gjorde faktisk lidt ondt indeni. Og samtidig vidste jeg at jeg selv var skyld i det, og jeg blev ramt af rigtig dårlig samvittighed. Jeg havde fulgt denne fugl lige siden den var kommet, jeg havde fodret den hver dag, lært den at flyve, og så skulle jeg ende med at skuffe den. Jeg kunne ikke engang være med til at sætte den fri, hvilket jeg heller ikke havde troet skulle ske, eftersom den jo var så tam. Jeg havde ikke troet at den kunne genvinde sin vilde adfærd. Jeg ved ikke helt præcist hvordan jeg havde det, for det var jo egentlig en god ting at den ikke var tam mere, men jeg følte det stadig som et nederlag, og jeg syntes det var meget underligt, at der var sket så meget bare på en uge. Så det blev altså et meget kort farvel til duen.

Peter, mig og Chris

Dagen var kommet, hvor jeg skulle hjem. Det var en rigtig rigtig varm dag, og vi kørte i Jocelyns bil uden aircondition hele vejen fra Dwellingup til Wembley, hvor vi skulle være sammen med Luke. Da vi ankom, bestilte Luke pizza og stemningen var utrolig mærkelig. Jeg tror ikke rigtig jeg forstod, at jeg faktisk skulle sige farvel til disse pragtfulde

mennesker, så det var egentlig ikke særlig sørgmodigt. Luke havde tilbudt mig et lift til lufthavnen, så vi kørte kort tid efter jeg havde sagt farvel til Charlotte og Jocelyn. Vi ankom til lufthavnen og Luke gav mig det længste kram, og jeg husker helt tydeligt hans sidste ord: "You are amazing Eva, don't ever change". Jeg var mundlam, og samtidig utrolig rørt. Vi sagde farvel og jeg kiggede tilbage mindst 20 gange og til sidst var Luke væk. Efter en lille times tid i flyet, efter at have siddet og stirret ind i sædet foran mig, brød jeg fuldstændig sammen. Tårerne løb ned ad mine kinder, og jeg sad i midten af to sovende kvinder. Alle følelser som jeg jo på en måde havde holdt tilbage for mine forholdsvis nye venner, kom lige pludselig ud på én gang. Australien er ikke et sted man bare lige kommer tilbage til, det er utrolig langt væk fra Danmark, og det gjorde mig ked af det, at jeg måske aldrig kom til at se disse mennesker igen, for jeg syntes jo at hver og en af dem var helt fantastisk.

For mig har det ikke handlet så meget om de oplevelser jeg ville få på min rejse, men mere om de mennesker jeg ville møde på min vej. Det har jeg i hvert fald fundet ud af nu. Der er intet ved at rejse, hvis du er helt alene, og ikke møder nogen hvor kemien er der. Og sådan var det i det første stykke tid for mig, og lige pludselig mødte jeg nogle folk, som jeg bare følte mig helt hjemme hos. Jeg har ikke kontakt til schweizerne i dag, men derimod har jeg stadig kontakt med min franske veninde og mine australske venner, og jeg er så heldig, at vi skal mødes på min næste rejse til september. Vi skal alle sammen samles på Bali i 10 dage og der er det ikke engang et år siden jeg sidst så dem. Det er helt fantastisk og jeg glæder mig til at dele endnu et eventyr med dem, og forhåbentligt også få en masse nye bekendtskaber fra hele verden, når vi tager til Australiens østkyst, New Zealand, Thailand og Cambodja, mine to veninder og jeg. Jeg kan i hvert fald med sikkerhed sige nu, at, "at rejse virkelig er at leve!".

Eva Kirstine Vissing